1. Misijní příběh

První beseda Adra Klubu zdraví v novém školním roce nabídla posluchačům dramatické vyprávění pana Ing. Petra Jaška, českého humanitárního pracovníka, dokumentaristy, spolupracovníka české pobočky organizace Hlas mučedníků a člena spolku Pomoc pronásledovaným křesťanům o jeho pobytu v súdánském vězení, kam byl uvržen tajnou službou za údajnou špionáž a pokus o státní převrat na doživotí. Cesta, která měla trvat 4 dny a monitorovat život místních křesťanů, se protáhla na 14 měsíců. Beseda měla název "Vězněm v Súdánu aneb Radostnou zvěst nelze umlčet". Spolek Pomoc pronásledovaným křesťanům je křesťanská asociace sdružující různé organizace pomáhající křesťanům již v celkem 80 zemích. Pan Jašek se nám na začátku svého vyprávění svěřil s okolnostmi, které ho formovali před jeho pozdějším pobytem v Súdánu. Představil nám na fotografii manželku pastora z města Yelwat v Nigérii. Zdejší kostel, ve kterém bylo při jedné bohoslužbě přítomno 78 lidí včetně jejího manžela a dvou synů, byl napaden islámským komandem. Pod pohrůžkou upálení jim nabídli, aby konvertovali k islámu vyslovením islámského kréda Šahada. Nikdo z křesťanů však svou víru nezradil. Komando kostel zapálilo i s přítomnými křesťany. Pokud se někdo pokusil utéct, byl rozsekán jejich mačetami jako ovce. Řím 8, 36. - Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ Jen zázrakem přežil nejmladší syn oné ženy. Ona se ten den necítila dobře, do kostela nešla, a to jí zachránilo život. Syn se rozhodl pro cestu pastora ve stopách svého otce. Vystudoval seminář, založil nový kostel, a oproti dřívějším 80 členům dnes navštěvuje společenství přes 200 lidí. Mt 16,18 A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekel ji nepřemohou. V dějinách lidstva se situace stále opakuje – kde je církev pronásledována, tam roste nejvíce. V islámských textech (v Koránu a výrocích proroka Mohameda zvaných hadísy) se objevuje v kontextu trestního práva (šaría) povinnost pro výstrahu těm, kdo nechtějí přejít k islámu, useknout levou ruku a pravou nohu. Pan Jašek potkal řadu těch, kteří byli za svou víru tímto způsobem zmrzačeni. Přesto se svého Boha nevzdali. Neh 8, 10. - Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. Pan Jašek se setkal v Nigerii s ženou jménem Monika. Přijel s ní udělat rozhovor. Zde působí radikální islamistická sekta Boko Haram s cílem založit v Nigérii čistě muslimský stát s přísným dodržováním práva šaría. Křesťané jsou zabíjeni, ženy znásilňovány a mladé dívky unášeny a prodávány do jiných států. Monika jela se svým manželem, členem nigerijské policie, na motorce na křesťanské shromáždění. Zastavili je členové Boko Haram a zeptali se na víru. Vyzvali je k přestoupení na islám. Když oba odmítli, manželovi usekli hlavu a Monice podřízli hrdlo a vhodili ji do kanálu. Ta ale přežila. Následně byla policií dopravena do nemocnice. Nebude už však nikdy mluvit, musí mít tracheu, aby mohla dýchat. Pan Jašek nevěděl, jak po prožité hrůze položit otázku. Proto se Moniky zeptal pouze: „Jak se ti daří v Kristu, jak se změnil tvůj vztah k Ježíši Kristu?“ Monika zasípala: „ Já upínám svůj zrak k věčnosti, já upírám svůj zrak k Ježíši.“ Ač sama prožila trauma, snaží se pomáhat ženám s podobným osudem. Už dvakrát se málem stala znovu obětí Boko Haram. Byla proto přesunuta do jiné oblasti Nigerie, ale i tam jsou stále častější vraždy křesťanů. Pomoc pronásledovaným křesťanům

se snaží dávat vdovám nejen jídlo a šatstvo, ale především zajistit živobytí. Monika dostala kuře, a dnes má několik set slepic, které jí živí. Ani po hrůzném prožitku se ale její srdce nezatvrdilo a říká: „Modlím se, aby moji pronásledovatelé našli Boží milost, než zemřou.“ Mat 5, 44. - Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Mat 16, 25. - Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. V Nigerii se opakuje situace z Písma, kdy Saul, nejhorlivější pronásledovatel křesťanů, se po setkání s Ježíšem stal nejhorlivějším šiřitelem evangelia. Mnoho členů Boko Haram se stalo věřícími, a začali šířit Boží zvěst. Mnoho jich také bylo svými bývalými společníky zavražděno. Dalším, koho nám pan Jašek představil, byl Bašir. Chlapec, jehož oba rodiče byly členové Boko Haram. Od svých 7 let se aktivně účastnil vraždění křesťanů, podpalovaní, loupení. I přes svůj nízký věk dostal přezdívku „kapitán“. Stejně jako Saulovi, i jemu se zjevil Ježíš a řekl, že ho miluje. Bašir se obrátil, nechal pokřtít a stal se velmi aktivním evangelistou. Jeho bývalí spolubojovníci ho zabili, když se je snažil přivést k Bohu. Tři týdny před odletem do Súdánu navštívil v Nigerii 13letého chlapce Dandžuma, který žil v křesťanské vesnici Nungu uprostřed muslimského prostředí. I zde probíhalo pronásledování. Při jednom přepadení, kdy vesnici napadlo 6 tisíc příslušníků sekty Boko Haram, byl zasažen tyčí do hlavy. Muslimové si mysleli, že je mrtev. V této oblasti je islám úzce spojen s šamanstvím, a stejně jako v něm je pro islamisty důležité vzít si „trofej“. Vyřízli proto chlapci pravé oko a uřízli genitálie. On však přežil. Ač je slepý, protože o jedno oko přišel a druhé nefunguje dík poranění hlavy, přesto studuje a hlásá Ježíše Krista. Při rozhovoru řekl: „ Odpustil jsem těm, kdo mi to udělali, protože oni nevědí, co činí.“ Mat 6,15. - Jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení. Tyto prožitky formovaly postoj pana Jaška. Jeho cesta do Súdánu směřovala do města Kartun, kde měl dokumentovat život jednoho křesťanského studenta. Těsně před odletem domů ho na letišti zatkla tajná policie. 24 hodin ho vyslýchali, potom ho převezli do vězení. Po 4 měsících byl vynesen rozsudek a byl mu vyměřen trest smrti za údajnou špionáž. Po 8 měsících proběhl další soud trvající 6 měsíců, který mu trest zmírnil na doživotí. Kladem bylo, že neměl být zabit. Záporem pak, že doživotí znamenalo 20 let vězení. Po dalším měsíci byl pan Jašek na intervenci našich diplomatů, především pana Zaorálka a europoslance Svobody omilostněn prezidentem, který v té době v zemi vůbec nebyl. Cesta, která měla trvat 4 dny, se protáhla na 14 měsíců. Pan Jašek prošel 5 věznicemi. V první z nich byl v cele rozměrů 2,5x4 metry umístěn s dalšími 6 vězni, příslušníky radikálního islámu. Ti ho podrobovali mučení, brali mu věci, jídlo, bili ho. Za 2 měsíce ztratil 25 kg své váhy, měl řadu zranění a vnitřní krvácení. Protože mu nebylo umožněno kontaktovat naši ambasádu, podstoupil 8denní hladovku. Poté byl přemístěn do nemocnice a minimálně ošetřen. Jeho hemoglobin byl na poloviční hodnotě, přestával mu fungovat mozek a další orgány. Jeden z jeho spoluvězňů měl přezdívku „Muž meče“. Nebylo to jen díky tomu, že byl osobním bodyguardem Usama bin Ládina. Byl také jedním z 21 radikálních muslimů, kteří na lybijském pobřeží podřezali 21 křesťanů, kteří se odmítli vzdát své víry v Boha. Spoluvězni se několikrát denně modlili za soustavného zpěvu, zatím co jemu to nebylo umožněno. Ve

chvílích, kdy se pan Jašek začal obávat o své psychické zdraví, mu nejvíce pomáhaly biblické verše Jan 14, 27. - Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Spoluvězni mu bránili ve spánku během dne. Večer se snažili ho všemožně napadat. Přesto každý den od 9 hodin večer do rána 4 hodin tvrdě spal a nic se mu nestalo. Nechápal to. Později se dozvěděl, že právě v tomto čase se jeho bratři v Kladně v Církvi bratrské kromě modlitebního řetězce společně modlili za jeho návrat. Bylo to v 8 hodin, což je 9 hodin súdánského času. Modlitby mají obrovskou moc. Pan Jašek se rozhodl, že se po návratu bude každý den modlit za všechny pronásledované křesťany na světě. Jak to dělat nám radí apoštol Pavel ve svém listu Efezským 6.,18. - 18 V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne. Kazatel Richard Wurmbrand, jeden z prvních pronásledovaných křesťanů v Rumunsku, jehož knihy vydané nakladatelstvím Stefanos jsme si dnes mohli také zakoupit, byl po jednom zatčení mučen a bit do chodidel, takže si už nikdy na své nohy nemohl obout boty a do konce života, do svých 96 let, mohl chodit jen v papučích. Ten hovořil o tom, že církev je jen jedna, a všichni jsme jedno tělo. Pronásledovaní křesťané jsou chodidla, a my jsme jazyk, který má volat a modlit se za ně. Pan Jašek neměl prvních 5 měsíců k dispozici Bibli. Tu měl nahranou v mobilu, ale ten mu po zatčení vzali. Když mu díky Štěpánu Slámovi z konzulátu byla Bible dopravena, četl ji každý den ve slabém světle cely opřen o mříže. Celou ji přečetl za 3 týdny. Boží slovo ho zcela pohltilo a naplňovalo. Po převozu do obří trestanecké kolonie al-Huda, nejhorší věznice umístěné v saharské poušti, žil v cele s celkem 100 trestanci. Cholera, lepra, malárie, špína, hmyz, hluk, to byla denní realita. Zatím co v komplexu bylo nespočet mešit, pro křesťany byla vymezena jedna cela, které se říkalo kaple. Zde se scházelo 20 křesťanů. Když se to pan Jašek a spolu se 3 přáteli dozvěděl, začali tam docházet a on kázal. Po 6 měsících, kdy se scházeli 5x týdně, se počet křesťanů zvětšil na více než 200. Také mnozí z cely smrti přijali Krista. Pro pana Jaška bylo 6 měsíců, které zde prožil, těmi nejhezčími v jeho životě. Ač byl ve vězení, ač byl mučen, přesto ho Boží pokoj a radost z šíření evangelia naplnily více. 16. července 2016 byl pan Jašek velmi smutný, Jeho dcera měla promoci na lékařské fakultě. Jak rád by byl přítomen, jak by byl pyšným otcem na tomto obřadu. Když cítil největší smutek, ukázal mu Bůh v mysli obrázky jeho 3 přátel, kteří byli uvězněni v roce 2004 a ještě stále uvězněni jsou. Odmítají přijmout islám, což by jim zajistilo okamžité propuštění. Pro Boží jméno raději trpí ve vězení. Trpí oni, i jejich rodiny. V tu chvíli si uvědomil, jak malicherný je jeho smutek. On je vězněn jen několik měsíců, zatím co jeho přátelé jsou vězněni tak dlouho, že neviděli své děti vyrůstat, a nikdy neviděli své vnuky. Na konci besedy jsme byli vyzváni k modlitbám za všechny pronásledované křesťany, ač je neznáme osobně. Vybrat jsme si mohli také z mnoha nesmírně zajímavých knih nakladatelství Stefanos, které vzniklo v návaznosti na český Hlas mučedníků. Iva Chárová

2. Misijní příběh - Jakeova modlitební cesta

Jméno autora a zakladatele sborů bylo změněno a region, ve kterém působí, nebyl uveden, aby byla ochráněna jeho služba.

Jake, byl zakladatel sborů. Věděl, že v jeho každodenním životě je jedna věc, kterou si nyní, když s manželkou žili v zemi, kde je křesťanů poskrovnu, nemůže dovolit vynechat: modlitba.

Rozhodl se každý měsíc zapisovat všechny své modlitební prosby a sledovat, jak je Bůh vyslyší. Jake a skupina členů jeho nově založeného sboru, měli na starosti, aby každý z nich vedl jednoho nebo dva nové návštěvníky ve víře. Skupina se scházela každý den v týdnu, aby se modlila za tyto nové věřící, a jeden den si vyhradila pro půst. Během jednoho setkání domácího sboru, představil jeden člen Jakeovi Omara, kuchaře, který před mnoha lety poznal Ježíše. Pod vedením Ducha svatého navázal Jake s Omarem rozhovor a brzy si oba muži slíbili, že se setkají. O několik dní později Omar navštívil Jakea a podělil se s ním o své svědectví o tom, jak skrze Bibli poznal Ježíše. Posledních 15 let žil svou víru opatrně a vyhýbal se přílišnému kontaktu s ostatními věřícími, aby neriskoval svůj život. Jeho rodina a přátelé o jeho víře nevěděli. Jake pozorně naslouchal, když Omar vyjádřil své přání nechat se pokřtít. Od té chvíle se Jake a Omar scházeli téměř denně, aby studovali Bibli. Ve stejném měsíci se Jake seznámil s Wassimem, mladým mužem, který již několik let žil jako uprchlík v jedné ze západních zemí. Poté, co opustil svou vlast zklamaný, zápasil s otázkami, které ho stále více vzdalovaly od jeho dřívějších přesvědčení. Wassim začal sám objevovat křesťanství a nalezl v něm pocit pokoje, jaký dosud nepoznal. Po návratu do své země hledal na internetu další místní věřící a byl uveden do Jakeovy domácí církve. K Jakeově radosti se dozvěděl, že i Wassim touží po křtu. Jake se s Wassimem scházel každý týden a hlouběji se zabývali tématy, jako je víra, Ježíš Kristus a věčnost. Když Jake dokončil první měsíc své modlitební cesty, zaplavil ho hluboký obdiv nad Božími odpověďmi. Prosil Pána, aby mu pomohl vést biblické studium, a nyní měl dva nadšené studenty. Jake se připravuje vstoupit do druhého měsíce své modlitební cesty a jeho srdce je plné úžasu a očekávání. Ví, že jeho cesta teprve začala, a cítí, jak ho Boží síla vede vpřed.

AdventistMission.org